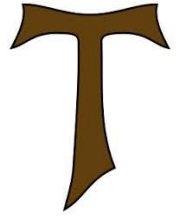

BUTLLETÍ DE L'ORDE FRANCISCÀ SECULAR DE CATALUNYA

Any 24 novembre 2019 núm. 227

Web: ofscat.iimdo.com - ofscatalunya@outlook.es

Web: Orden Franciscana Secular de España

SANTA ISABEL

Bartolomé Esteban Murillo, Santa Isabel d'Hungria curant tiñosos

Regla de l'Orde Franciscà Seglar

Punt 9

MARIA, L'HUMIL SERVENTA DEL SENYOR

*La Verge Maria, humil serventa del Senyor,
ben disposta sempre a la seva paraula
i a totes les seves invitacions,
fou venerada per Francesc amb un gran afecte
i designada com a Protectora i Advocada de la seva família.
Els franciscans seculars
han de testimoniar-li el seu amor ardent
amb la imitació de la seva total disponibilitat d'esperit
i amb l'efusió d'una pregària conscient i confiada.*

QÜESTIONARI

- 1) Explica la manera de procedir de Maria: el seu actuar en les diverses circumstàncies de la vida.
- 2) Per què Francesc estimava tant Maria, fins a constituir-la mare i advocada de la seva gran fillada?
- 3) Quines són les virtuts que més resplendeixen en Maria i més hauríem d'imitar els franciscans seculars?
- 4) La presència de la dona és una constant en el franciscanisme de tots els temps: Sabries dir el per què?
- 5) Per què, en un segle com el nostre que es diu feminista, ha decaïgut tant l'amor a Maria, la dona per excel·lència?

PREGÀRIA DE SANT FRANCESC

Santa Maria Verge,
entre totes les dones,
no n'ha nascut cap altra al món
de semblant a vós:
Filla i serventa de l'altíssim Rei,
el Pare celestial,
Mare del santíssim Senyor nostre Jesucrist,
Esposa de l'Esperit Sant.
Pregueu per nosaltres
amb sant Miquel Arcàngel,
amb tots els Àngels del cel
i amb tots els Sants,
prop del vostre santíssim i estimat Fill,
Senyor i Mestre nostre Jesucrist. Amén.

LA CREACIÓ RETROBADA

A l'eucaristia de divendres 4 del mes passat, acompanyàvem el Pare sant Francesc en els seus darrers moments; amb ell, entonàvem un cop més el Càntic del Germà Sol i donàvem la benvinguda a la Germana Mort en l'abraçada definitiva de l'Amic i de l'Amat. Ben a prop teníem els frares que s'acomiadaven del sant i la nostra germana Giacomina (Jacoba), la fidelíssima terciària pionera que amb llàgrimes als ulls, li deia arreveure.

Des de molts anys abans que Pau VI instituís Francesc com a patró dels ecologistes, se'ns ha dit i repetit fins a la sacietat que el Pobre d'Assís ha estat el sant enamorat de la Creació, el que anomenava germà i germana al sol i a la lluna, al foc i a l'aigua, a les flors i als animals, sense oblidar-se ni tans sols del ferotge germà llop; el que agermanà l'home amb la naturalesa; tan admirat per tothom...i tan poc comprès. Perquè de fet ha estat la figura cristiana més idealitzada i més agombolada pel romanticisme i la poesia fàcil. Les biografies populars barregen constantment la història i la llegenda, com també ho fan, - tot i que amb diversos matisos - la majoria de les pel·lícules que s'han portat a la pantalla en aquests últims anys. Amb tot, les llegendes sobre sant Francesc i el franciscanisme primitiu ens encanten. No ens cansaríem mai de llegir-les una i altra vegada. I faríem bé, sempre que no perdéssim de vista allò que ha donat sentit i vida a la persona de Francesc i al moviment que ha sorgit d'ell: El camí escollit pel sant no és altre que el del seguiment total, absolut, del Crist, humil i pobre. Allò que el caracteritza més, però, no és la pobresa, sinó la fraternitat. I la fraternitat franciscana, per evangèlica, es concreta en l'acolliment.

Si Francesc viu d'una manera tan intensa i tangible el sentiment de fraternitat amb totes les creatures i els elements, és perquè ha renunciat a posseir-los, a fer-se'ls seus, a dominar-los. I els animals s'han sentit estimats i han correspost lliurement amb el mateix amor: quan Francesc parla, els ocells callen; quan allarga les seves mans al llop, la fera s'amanseix. I així una colla de fets que mai no deixen de sorprendre'ns i de deixar-nos un xic escèptics. En una trobada interconfessional que va tenir lloc a Assís el 1992, un grup de monjos budistes, ens interpel·lava als frares presents: *“Però per què us meravellen tant aquests relats? És molt natural que els ocells callin i que el llop es pacifiqui quan es troben amb Francesc, perquè se senten acollits i estimats de debò. En la nostra tradició religiosa comptem amb molts exemples de sants monjos amb els quals ha passat exactament el mateix”*.

Com diu el franciscà Éloi Leclerc, autor de *Saviesa d'un Pobre*, el Càntic del Germà Sol és el cant de l'home que s'obre a la seva dimensió total. Escoltem-lo:

*Si el meu cant és radiant com el matí, no us enganyeu,
és perquè ha sorgit de la negra i llarga nit.
Si el meu cant resplendeix com la llum del sol*

és perquè flamegen en ell totes les llàgrimes de l'obscuritat.

*Si el meu cant ha adquirit la serenitat del blau,
és perquè ha travessat la tempesta i els llamps més terribles,
i ha esdevingut finalment, una flama clara i pura.*

*Si el meu cant abasta totes les creatures
és perquè ha nascut en la més gran solitud.*

*Si el meu cant arriba a tots els homes
és perquè ha estat més fort que tota
violència, i sorgent de perdó.*

*Cec, no puc contemplar ni el sol ni la natura,
però sento molt endintre*

que la creació adquireix vida en mi mateix.

No tinc por de la mort.

*Sobre la meva ànima despullada
exposada a totes les ràfegues del'Esperit,
hi plana el vent d'un nou Gènesi .*

No us sembla que aquesta pregària és preciosa? Dura i realista, forta, com diríem ara, perquè només un home que ha conegut l'horror de les deportacions, dels camps de concentració, de la mort cruenta dels seus companys, ha estat capaç de comprendre tot el rerefons que s'amaga darrere les belles paraules del Càntic. Pensem-hi quan el cantem en les trobades de l'Orde franciscà seglar. Penetrem en la seva ànima i fem-la vida.

Fr. Josep Maria Segarra, ofmcap

DESDE MI RINCÓN

Fraternidad desde nuestra Regla y Constituciones

(Basado en la ponencia de Emanuela De Nuncio en el capítulo General de Hungría)

“Vivir el evangelio en comunión fraterna”. Tal vez deberíamos reflexionar con mayor frecuencia y más atentamente la definición contenida en el art. 3.3 de las CC.GG. ***“La vocación a la OFS es una llamada a vivir el Evangelio en comunión fraterna. Con este fin, los miembros de la OFS se reúnen en comunidades eclesiales, que se llaman Fraternidades”*** y, a su vez, las Fraternidades son células reagrupadas en una unión orgánica, es decir, la gran familia espiritual de la OFS, extendida por todo el mundo.

Hay dos palabras que tenemos que tener muy en cuenta a la hora de hablar de Fraternidad en la OFS: Sentido de pertenencia y corresponsabilidad. Por eso, en referencia a la identidad/pertenencia, debemos subrayar el sentido de comunión y de corresponsabilidad. Las CC.GG. lo afirma con fuerza en el art. 30.1: ***“Los hermanos son corresponsables de la vida de la Fraternidad a la que pertenecen y de la OFS como unión orgánica de todas las Fraternidades extendidas por el mundo.”*** Se trata de una comunión fraterna, de fe y de amor, que tiene necesidad de ser alimentada por la oración recíproca y por el conocimiento mutuo.

Todos conocemos de memoria la definición de Fraternidad local contenida en el art. 22 de la Regla: ***“Primera célula de toda la Orden... signo visible de la Iglesia... comunidad de amor...”*** Donde desarrollamos nuestra vocación de franciscanos seculares.

Para explicitar estas afirmaciones básicas, las Constituciones Generales en el art. 30.2 precisan como debe ser vivida la pertenencia a la Fraternidad: ***“El sentido de corresponsabilidad de los miembros exige la presencia personal, el testimonio, la oración, la colaboración activa, según las posibilidades de cada uno y los eventuales compromisos para la animación de la Fraternidad”***. Para no hacer discursos teóricos, creo que es importante que nos detengamos y “desmenuemos” las “exigencias” de la corresponsabilidad. Así pues, veamos:

Para explicitar estas afirmaciones básicas, las Constituciones Generales en el art. 30.2 precisan como debe ser vivida la pertenencia a la Fraternidad: ***“El sentido de corresponsabilidad de los miembros exige la presencia personal, el testimonio, la oración, la colaboración activa, según las posibilidades de cada uno y los eventuales compromisos para la animación de la Fraternidad”***. Para no hacer discursos teóricos, creo que es importante que nos detengamos y “desmenuemos” las “exigencias” de la corresponsabilidad. Así pues, veamos:

1. ***la presencia personal***, o sea la participación frecuente (¡no opcional!) a los encuentros de la Fraternidad, que no pueden ser más las famosas “reuniones mensuales”, sino más bien “encuentros frecuentes”, organizados por el Consejo para estimular a cada uno a la vida de fraternidad y para un crecimiento de vida franciscana y eclesial (Regla n. 24);

2. **el testimonio**, de vida evangélica y de vida fraterna, incluso como medio de promoción vocacional (Regla n. 23 e C.C. G.G. art.37.3);
3. **la oración**, que es el alma de esta “comunidad de amor” (Regla n. 8);
4. **la colaboración activa**, de todos y de cada uno, para el buen funcionamiento de la Fraternidad, para el desarrollo dinámico y participativo de las reuniones, para la realización de sus iniciativas caritativas y de apostolado (C.C. G.G. art. 53.3);
5. **los eventuales compromisos en la animación de la Fraternidad**, en particular, cuando uno se convierte en candidato para tal o cual oficio/servicio (C.C. G.G. art. 31.4);
6. **la contribución económica**, en la medida de las posibilidades de cada miembro (C.C. G.G. art. 30.3), para proporcionar los medios financieros necesarios para la vida de la Fraternidad y para sus obras de culto, de apostolado y caritativas.

Con todo, y con esto no basta: la corresponsabilidad compromete a todos los miembros a hacerse cargo del “bienestar” humano y espiritual de cada uno de los hermanos (CC. GG. art. 42.4): ninguno debe ser dejado solo frente a sus problemas y a sus dificultades, sino que en la Fraternidad debe encontrar ayuda (incluso material), apoyo, alivio.

En sustancia, vivir y obrar hoy en la Fraternidad quiere decir tomar conciencia de algunos puntos firmes, como: el encuentro con el hermano en su situación concreta, el acompañamiento de su crecimiento humano, la experiencia de oración en sus diversas formas, la educación en el compromiso por la construcción del Reino y un grado de pertenencia eclesial que haga percibir el sentido de la meta global: el crecimiento y la realización del hombre nuevo en Cristo (Reg. OFS n. 14).

La fraternidad nace cuando se pasa del yo al nosotros. Pero el “nosotros” no nace sencillamente del dato de realidad que me dice que además del yo existen otras personas. Para que se dé el “nosotros” debo aprender a perderme y encontrar-me en otros. Este dinamismo difícil necesita el aprendizaje de la convivencia, de la coexistencia, del compartir y el convivir. Todo esto se hace con respeto, escucha, diálogo, amor...

En la OFS tenemos un sentido muy peculiar, muy personal de nuestra fraternidad. No la concebimos como un grupo de amistad, ni como un equipo de trabajo, ni

como una comunidad religiosa presidida por un representante de Dios, sino como una familia de hermanos, en la que cada uno puede ser él mismo y manifiesta confiadamente el uno al otro sus necesidades. Lo más importante para nosotros es la calidad de nuestras relaciones interpersonales.

Un papel muy importante es la dimensión afectiva de nuestra fraternidad. El cariño mutuo, comprensión, acogida, la vida en común... Nuestro peligro es el individualismo, el sentirnos “no pobres”, no necesitados.

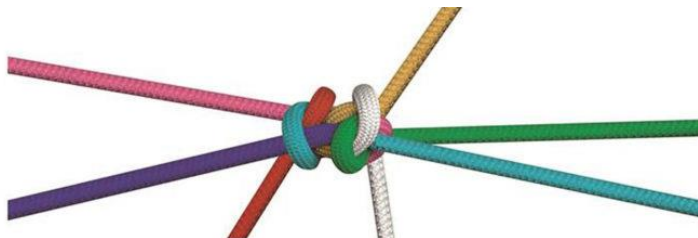
No hay fraternidades idílicas. Todo lo expuesto es el fin al que tenemos que llegar; pero tenemos que tener presente que partimos de fraternidades formadas por personas, por humanos, con nuestras miserias humanas: egoísmos, envidias, individualidades... En nuestras fraternidades existe el conflicto: hermanos que no quieren dejar el servicio que ha estado prestando, fraternidades que no hay hermanos que quieren coger la responsabilidad de los oficios de la fraternidad, la rutina, perfiles psicológicos complejos de algunos hermanos... Se tiene que afrontar los conflictos de la fraternidad con amor fraterno y con diálogo fraterno. El Consejo entre otras competencias tienen: “establecer un diálogo fraterno con los miembros que se hallan en dificultades particulares y adoptar las determinaciones oportunas; decidir la suspensión de un miembro de la Fraternidad” (CCGG 50). Siempre con el fin de proteger a la Fraternidad.

Francisco no piensa una fraternidad proyectando un idealismo utópico sin conflictos. Una fraternidad idealizada genera vocaciones idealizadas, vocaciones que no aguantan el conflicto. Y hemos de aprender a vivir, convivir y superar el conflicto en fraternidad. El conflicto existe porque como personas que formamos nuestras fraternidades tenemos nuestras miserias humanas: envidias, egoísmos.

La pluripertenencia.

Uno de los mayores obstáculos que se interponen a la corresponsabilidad es la que convencionalmente llamamos “pluripertenencia”, es decir, **la tendencia de algunos franciscanos seculares a adherirse a una multiplicidad de grupos y asociaciones eclesiales.** No hay que olvidar que “La vocación a la OFS es una vocación específica, que informa la vida y la acción apostólica de sus miembros” (CC. GG. Art. 1). Cuando el franciscano secular está inserto también en otras asociaciones, la inspiración franciscana, que debería impregnar su vida entera, en cada expresión y manifestación, se diluye en la mezcla con otras espiritualidades. Además, los compromisos se suman y se superponen, impidiendo la puntual observancia de las obligaciones que derivan de la vida de Fraternidad.

Francisco Javier Conejo, ofs

FRANCISCO Y LA MISIÓN

Con motivo de cumplirse 100 años de la Carta Apostólica *Maximum Illud* del Papa Benedicto XV sobre las misiones, el Papa Francisco convocó, en el mes de octubre pasado, un mes misionero extraordinario. Con él, el Santo Padre, quiere despertar la conciencia de la misión y retomar con nuevo impulso la responsabilidad de proclamar el Evangelio de todos los bautizados. Todo ello me lleva a recordar el carisma misionero de Francisco de Asís.

La vocación de Francisco desde sus inicios es una vocación para la misión. Por eso no sorprende la rapidez con la que sus discípulos fueron adquiriendo conciencia del destino de la fraternidad cada vez más universal queriendo extender al mundo entero la vida y el mensaje del Maestro. Francisco dejó este ideal en la Carta a toda la Orden **«enviados al mundo entero para dar testimonio, de palabra y de obra, de la voz de Dios ante todos los hombres»**.

Desde el inicio tuvieron serias dificultades de vivir y predicar su vocación fuera de Italia pues iniciaron, este modo arriesgado de vivir, sin tener ningún permiso de las autoridades de la Iglesia por lo que allí donde llegaban eran sospechosos de herejía. Les prohibieron construir pequeñas iglesias y les expulsaban. En otros lugares como en Hungría, en Alemania y en otros países transalpinos, tal como leemos en el Anónimo de Perusa, uno de los escritos sobre los primeros franciscanos, **“hubo hermanos que sufrieron muchas vejaciones tanto por parte del clero como de los laicos. Algunos fueron asaltados y desnudados a manos de ladrones”**. Cuando volvieron donde Francisco se encontraban muy angustiados.

También Francisco envió a cinco de sus frailes a predicar en tierras de los sarracenos. Fueron detenidos y conducidos ante el sultán dándoles la orden de no predicar. No hicieron caso y continuaron predicando, siendo encarcelados nuevamente. Torturados y, ante la negativa a dejar de predicar, fueron decapitados sin abdicar de la fe en Cristo Jesús.

Al tener noticia Francisco de su martirio, exclamó: **«¡Ahora puedo decir con verdad que tengo cinco verdaderos hermanos menores!»** Ante sus reliquias, trasladadas a Coimbra, San Antonio decidió pasarse de los canónigos regulares a ser discípulo de Francisco con la convicción de emular a estos mártires e ir a morir entre los sarracenos. La providencia cambió su destino.

Este año celebramos los 800 años del encuentro de Francisco con el sultán Melek el Kameldel. Gracias a las conferencias y debates que hemos tenido la oportunidad de asistir, hemos podido vivirlo y comprenderlo mejor.

Francisco pudo haber muerto martirizado pero lo cierto que salió, no con la victoria material, pero sí con la libertad de Espíritu de haber hecho uno de los encuentros de paz más famosos de la historia.

Toda los que pertenecemos a la familia franciscana estamos invitados a ser misioneros con la palabra y el testimonio con los que tenemos cerca. Rezando o siendo voluntarios para dar a conocer y ayudar económicamente a aquellos que están en primera línea.

Fr Francisco Pesquera ofs Conv.

DONAR LA VIDA

Dins de dos mesos, que dit sigui de passada, aviat hauran transcorregut, estarem immersos en la voràgine nadalenca. Estic escrivint aquesta reflexió quan queden dos mesos justos pel sorteig de la Loteria de Nadal. He volgut alçar el ulls i mirar a l'horitzó que es situa al final del temps d'Advent. Resulta que quan arriba Nadal ja tothom té els plans fets i tot ho té ja projectat de cara a passar les festes.

El Nadal és una festa que en la mesura que ens fem grans tenim la sensació de que se'ns escapa de les mans i s'escorre entre els dits com si fos aigua. Recordem amb nostàlgia aquells temps en els que vèiem i veiem el Nadal com quelcom tan entranyable, particular, tan nostre... Segur que alguna cosa hi ha de mite. Els records de la infantesa tenim tendència a mitificar-los, però segur, que d'una manera, o bé d'altra, quelcom ha quedat d'aquella vivència.

Aquests dies, per raons diverses, he hagut d'aprofundir i treballar en l'arxiconegut i potser no tan viscut fragment de l'evangeli de la viuda pobra relatat per Lluç (Lc 21, 1 - 4). L'he escodrinya't una mica, me l'he aplicat a mi mateix i he sentit vergonya de mi mateix i l'he projectat sobre el meu Nadal de la mateixa manera que es fa un xut a porteria esperant que la pilota enfili el camí de la glòria i arribi al fons de la xarxa. No ho aconseguiré però ho intentaré. Us diré quina conclusió n'he tret, tot esperant portar-la a terme de la millor manera possible.

Suposo que un dels llegats més profunds que ha generat la nostra tradició cristiana a la societat durant el Nadal és la generositat espontània, l'abundor, l'alegria, la llum i la joia. Això ha estat sàviament aprofitat pel "sistema" i el "consum" i els vols de Nadal s'han convertit en unes dades on el regal, les col·lectes, la col·laboració, estan a l'ordre del dia. Moltes entitats no cristianes s'han apoderat d'aquest esperit amb el qual els cristians hem anat prenyant i embolcallant aquests dies de l'any i, per què no dir-ho?... També les consciències ciutadanes. No rengo pas d'això. La gent es torna més generosa, més abundant i esplèndida i sempre es pensa en algú que durant la resta de l'any no tenim tant en compte. El que em sap més greu és que aquests festival de sentiments s'acabi el 6 de gener per la tarda.

Això va ser el que va fer la viuda pobra. Pensar en algú, caure en compte i sortir d'ella mateixa. I el que va donar era insignificant, però segur que va pensar que hi havia qui ho necessitava més que ella i l'important no és el que va tirar com a ofrena a la sala del tresor, l'important és el que no va tirar. Ella va donar tot el que tenia per viure, és a dir, va donar la vida. I no hi ha amor més gran que donar la vida (Jn 15, 13).

A mi és on m'agradaria arribar. L'ofrena nadalenca és una ofrena que es pot convertir, en això mateix, un mer donar material. Aleshores, un, quan procedeix

de certa manera, ja es considera que ha acomplert amb el seu deure. L'ofrena es pot convertir en una anestèsia de consciències i amb una aparent generositat ens tranquil·litzem l'interior i ja sembla que tenim carta oberta i lliure per viure un Nadal "curull de gaubança uberosa" segons marquen les noves tradicions de dispendi.

Jo em pregunto: tots aquells que disposem per a viure de mitjans, més o menys arreglats, què fem? Pot passar que jo tingui més recursos que un altre, clar, si dono més, la meva consciència estarà més satisfeta... I aleshores, què passa? Que com que tinc més mitjans sóc més sant que aquell que per circumstàncies de la vida no en disposa de tants? Com que tinc recursos i els "dono", sóc més bo que el qui no en té? Tots tenim el mateix: Tenim la vida!

La grandesa de la viuda pobre és que va donar la seva vida. On està la meua grandesa... En la meua butxaca? Doncs, quina grandesa més petita.

Fr Joaquim Recasens, ofm

L'ofrena de la viuda pobre

MARGARITA BAYS, OFS. NUEVA CANONIZACIÓN

MARGUERITE BAYS FUE FRANCISCANA SECULAR Y COSTURERA, QUE RECIBIÓ LOS ESTIGMAS DE LA PASIÓN DE CRISTO Y QUE SE CURÓ DE UN CÁNCER, TRAS PEDIR LA INTERCESIÓN DE LA VIRGEN, EL MISMO DÍA QUE SE PROCLAMABA EL DOGMA DE LA INMACULADA CONCEPCIÓN. SERÁ CANONIZADA POR EL PAPA FRANCISCO EL 13 DE OCTUBRE DE 2019 JUNTO A OTROS CUATRO BEATOS.

“Margarita Bays, de la Tercera Orden Secular de San Francisco, catequista y apóstol de la oración, estigmatizada, pasó su vida en un ambiente familiar humilde y sencillo, dedicada a tareas del hogar y a la costura, a la vez que cuidaba la formación de la niñez y juventud y atendía a pobres y enfermos. El 29 de octubre de 1995, Juan Pablo II la beatificó”.

MARGARITA BAYS nació en La Pierraz, parroquia de Siviriez (Friburgo de Suiza), el 8 de septiembre de 1815. Sus padres eran agricultores y buenos cristianos. A los 15 años aprendió el oficio de modista, que ejerció a domicilio y en las familias vecinas.

Desde muy joven recibió como don del Espíritu Santo un gran amor a la oración: dejaba a menudo los juegos y los amigos para retirarse a su habitación a orar. Pasó su vida en la familia, dedicada a las tareas domésticas y a la costura, creando una atmósfera de buen humor y de paz entre sus tres hermanos y sus tres hermanas. Cuando se casó su hermano mayor, sufrió la hostilidad de su cuñada, que le reñía por el tiempo que pasaba en la oración. En la parroquia fue modelo de laica, llena de celo; dedicó su tiempo libre a un apostolado activo entre los niños, a los que enseñaba el catecismo de acuerdo con su edad, formándolos en la vida moral y religiosa personal. Preparaba con gran solicitud a las muchachas para su futura misión de esposas y madres; visitaba infatigablemente a los enfermos y moribundos. Los pobres hallaban en ella a una amiga fiel, llena de bondad. Introdujo en la parroquia las Obras misionales y contribuyó a difundir la prensa católica. Se hizo incansable apóstol de la oración, consciente de su importancia vital para todo cristiano. Amaba profundamente a Jesús eucaristía y a la Virgen. Vivía continuamente en la presencia de Dios.

A los 35 años le sobrevino un cáncer en el intestino, que los médicos no lograron detener. Margarita pidió a la Virgen le cambiase estos dolores por otros que le permitieran participar más directamente en la pasión de Cristo. El 8 de diciembre de 1854, en el momento en que el Papa Pío IX proclamaba en Roma el dogma de la Inmaculada Concepción, le sobrevino una enfermedad misteriosa que la inmovilizaba en éxtasis todos los viernes, mientras revivía en el espíritu y en el cuerpo los sufrimientos de Jesús, desde Getsemaní hasta el Calvario. Recibió al mismo tiempo los estigmas de la crucifixión, que disimulaba celosamente a los ojos de los curiosos.

En los últimos años de su vida el dolor se hizo más intenso, pero lo soportó sin un lamento, abandonándose totalmente a la voluntad del Señor. Murió, según su deseo, en la fiesta del Sagrado Corazón, el viernes 27 de junio de 1879, a las tres de la tarde.

NOVA PRESENCIA FRANCISCANA A MALLORCA

El passat dia 29 de setembre, coincidint amb la memòria de Sant Miquel, protector de tot l'Orde Franciscà, i dins el marc dels dies previs a la festa del Pare Sant Francesc, la família franciscana de Mallorca es vestí de goig per celebrar que a l'illa s'hi ha restaurat la presència dels framenors observants. Aquests, fins a l'exclaustració de 1835, havien tingut a Mallorca diversos convents (Sant Francesc i el de Jesús a Palma, Sóller, Inca, Artà, Alcúdia, Lluçmajor i Petra).

El de Petra, dedicat a Sant Bernadí de Siena, fou fundat l'any 1607 i està situat ben a prop de la casa natalícia de Sant Juniper Serra. En aquest convent i de la mà i la paraula dels framenors que l'habitaren, el sant mallorquí evangelitzador de bona part d'Amèrica, hi va descobrir i hi enfortí la seva vocació franciscana i missionera. Era ben necessari, per tant, evitar que el convent quedés orfe de vida fraterna. Un cop, l'any 2018, els framenors de la província hispànica de la Immaculada Concepció, hagueren de deixar Petra i tots els serveis pastorals que oferien a la comarca, prengué força el compromís del Bisbat de Mallorca per retorna-hi la vida religiosa. D'aquesta manera, una altra província franciscana del mateix orde, la de Sant Juníper Serra que comprèn les zones de Baixa Califòrnia, nord i sud, Sinaloa i Sonora, mostraren interès per establir-se en el mateix bressol del seu sant patronímic. Les gestions pertinents no endarreriren per res la transmissió ni apagaren la il·lusió dels frares mexicans. Mentrestant, el culte de l'església conventual ha estat puntualment atès per la fraternitat de framenors caputxins de Palma, traslladant-s'hi setmanalment un dels frares.

Així i com ja hem dit al principi, el passat dia de Sant Miquel, per tota la vila de Petra es respirava un aire fresc on s'hi barrejava alegria i gratitud. Com no podia ser d'altra manera l'església parroquial de Sant Pere s'omplí fins a la bandera de feligresos i de gent vinguda de contrades veïnes.

Al capdavant les autoritats civils i el presbiteri el bisbe de Mallorca, monsenyor Sebastià Taltavull, el vicari general de la diòcesis mallorquina, la clerecia local i altres preveres que van voler associar-se a la celebració.

No hi faltà una nodrida representació de la família franciscana de Mallorca. Hi eren presents els frares del Terç Orde Regular, amb tanta presència a l'illa, els Framenors Caputxins i el ministre de la citada província de la Immaculada, un bon nombre de membres de l'Orde Franciscà Seglar, així com també, de la congregació mallorquina de Franciscanes Filles de la Misericòrdia. Els frares que d'ara endavant formaran la nova fraternitat del convent petrer de Sant Bernardí, arribaren acompanyats del seu vicari provincial, fra Miguel Ángel Hernández.

Aquest tingué cura de fer la presentació als mallorquins i va manifestar la profunda alegria que suposava per a ells el fet d'assumir aquest repte d'establir-se a Mallorca, precisament en el bressol de Sant Juníper el qui feu arribar el missatge de la Bona Nova a les seves terres.

Jordi Llabrés i Sans, ofs

Pregar amb els Salms ens retorna la pau interior

Entre les diverses maneres de resar, hi ha l'oració de petició. El patiment forma part de la nostra vida terrena i qui més, qui menys, ha experimentat, d'una forma o d'una altra, el sofriment. En aquests moments tan delicats, per a cadascú en particular, els Salms poden ajudar-nos a comprendre els misteris d'aquestes doloroses proves, a no deixar-nos enfonsar per la pèrdua de la pau, i a retrobar-la quan l'hem perdut. Passem temporades de la nostra vida, quan s'acumulen decepcions, relacions difícils amb aquells que estimem, caigudes personals o pèrdua de la salut, que podem arribar a sentir-nos totalment desanimats. Fins i tot, de vegades, pot ser l'inici d'una vertadera depressió que necessitarà ajuda mèdica. Però, la majoria de vegades es tracta d'una prova temporal. En aquests moments, els Salms ens poden marcar el camí de la sortida d'aquestes nits ... :

“Durant quan de temps, Senyor, m'oblidaràs ?” (Sal 12). Quan tenim la sensació de que les nostres pregàries no son escoltades, i podem arribar a dubtar de l'existència de Déu, tenim la temptació de deixar de banda l'oració. Pensem que la pregària només és bona quan tot ens surt bé ... Per què no podem explicar les nostres amargors al Bon Déu ?

“Com podria canviar el nostre dol en balls i alegria” (Sal 29) si li girem la cara ? La Bíblia està ben plena d'aquests “crits” de caigudes i d'angoixes. Jesús mateix també va cridar abans de morir: **“Déu meu, Déu meu, per què m'has abandonat”?** (Mc 15 - 34).

“Descarrega el teu farcell en el Senyor: Ell et cuidarà” (Sal 54). Déu desitja alleugerir-nos de totes les nostres càrregues. Només ens demana que el deixem fer; que no tinguem pas vergonya d'entregar-li tot, fins i tot allò que tant ens humilia, tot allò tan menyspreable.

“Neteja'm la meva falta, purifica'm de la meva ofensa” (Sal 50). Déu no només espera que li oferim les nostres bones accions, també vol que li entreguem el nostre pecat, ja que la seva alegria és la de perdonar-nos, és misericordiós i ens estima.

“Adreça el teu camí cap al Senyor, confia en Ell i Ell actuarà” (Sal 36). Quan no sabem què fer i l'angoixa ens envolta al mig de la nit, esforcem-nos més que mai a dirigir el nostre camí vers el Senyor, complint la seva voluntat, a través de les petites coses de la nostra vida de cada dia ... Esforcem-nos en viure plenament el moment present sense preocupar-nos massa de la resta. Allò que de veritat importa és allò que depèn de nosaltres: fer la voluntat de Déu aquí i ara. Busquem el Regne de Déu i la resta se'ns donarà per afegidura ...

“Cada dia et beneiré, sempre lloaré el teu Nom” (Sal 144). Sempre beneiré el Senyor, tant si les coses van bé com si van malament, li donaré gràcies. Fins i tot el dia més negre té la seva cosa bona: el somriure d'un infant, la bellesa d'un paisatge, una trobada inesperada ... No anem mai a dormir sense abans haver donat gràcies a Déu per tot.

En aquest mes, voldria recordar els sants, aquells que a la terra es varen abandonar al Bon Déu i que, un cop varen deixar aquest mon, el Senyor se'ls va endur amb Ell per sempre, a la seva Casa del Cel. De fet ja hi eren amb Ell al perseverar en aquest abandonament. Els demanem que ens ensenyin a ser com ells, que ens ensenyin a abandonar-nos a la voluntat del Bon Déu ...

Balbina Birba, ofs

**FE RECTA, ESPERANZA CIERTA
CARIDAD PERFECTA**

Agenda

(D'acord amb les dades facilitades per les Fraternitats)

NOVEMBRE

Dissabte 2 de Novembre, Fraternitat de Sant Antoni, 17h. Assemblea, 18,30h vespres i petit berenar fraternal. Santaló 80. Barcelona.

Dilluns 4 de Novembre, 18h Pregària oberta a tothom. Fraternitat de la Mare de Déu de Pompeia, Diagonal 450. Barcelona.

Diumenge 10 de Novembre, 9h. Assemblea 9h. "Gaudete et exsultate" Fraternitat de la Mare de Déu de Pompeia. Diagonal 450. Barcelona.

Dimarts 12 de Novembre, 19,30h. Tallers d'oració amb Francesc i Clara, L'Exhortació Apostòlica "Gaudete et exsultate" Introducció i Capítol 1 nos. 1-34, Preparen Ofmcap. Plaça Universitat, 2, Barcelona.

Dimecres 13 de Novembre, 19h. Formació Bíblica "El Evangelista Lucas" per Mercedes Marfà a la Fraternitat Sant Antoni de Pàdua, Calaf 16, Barcelona.

Dissabte 16 de Novembre, 9,30h Acollida, 10h. Tema "El Perdó" per Fra Bernardino Hospital, ofm. Al Convent dels Franciscans, carrer Bertran 61, Barcelona.

Fraternitat de Sant Antoni, 17h. Assemblea, 18,30h vespres i petit berenar fraternal. Santaló 80. Barcelona.

Diumenge 17 de Novembre, Santa Isabel d'Hongria. Patrona del Terç Orde.

Fraternitat de Granollers: 10h Oració, La Fraternitat.10,30h. Testimonio sobre "La ajuda humanitària" per Laia. "Visió franciscana de la misericòrdia" per Fr Antonio.

12,30h Eucaristia . Professió solemne de Claus, Miquel, Luciano, i Magdalena.14h. dinar de germanor, 15,30h Pel·lícula “Hasta la cima” . Pl Jacint Verdaguer 7, Granollers.

Fraternitat d’Arenys de Mar: 9h. Pregària davant el Santíssim, 9,30h Tema:” Immigració”, 1er. part Acolliment, 2ª part Acol·lit, 3er. part Bíblica 11h. Eucaristia, 12h. Col·loqui i Preguntes.13,45h. Sexta i Entrada de Tomàs, 14,15h. Dinar de germanor. Santa Maria 7, Arenys de Mar.

Fraternitat de Sant Antoni, 19h Missa solemne, durant la Missa professaran la Maria Infiesta i en Carlos Cascante, i 1er Professió de Maria Lucas, entrada de Maria Cinta Caballé. Es repartirà una rosa i un panet. Santaló 80, Barcelona.

Dilluns 17 de Novembre, 18h. Formació. Fraternitat de la Mare de Déu de Pompeia, Diagonal 450. Barcelona.

Dijous 21 de Novembre: 20h. Dintre el Cicle “Literatura, Art i Cristianisme”: Dante per Alfons Garrigós, a Pompeia, Diagonal 450, Barcelona.

Diumenge 24 de Novembre, 10,15h. Assemblea. 11,30h Missa. Fraternitat d’Igualada, Caputxins, 64-66, Igualada.

Dimecres 27 de Novembre, 19h. Formació Bíblica “El Evangelista Lucas” per Mercedes Marfá a la Fraternitat Sant Antoni de Pàdua, Calaf 16, Barcelona

Dissabte 30 de Novembre, 17h. Assemblea, 18,30h vespres i petit berenar fraternal. Fraternitat de Sant Antoni, Santaló 80. Barcelona.

DESEMBRE

Dilluns 2 de desembre, 18h Pregària oberta a tothom. Fraternitat de la Mare de Déu de Pompeia, Diagonal 450. Barcelona.

Diumenge 8 de desembre, 9h. Assemblea 9h. “Gaudete et exsultate” Fraternitat de la Mare de Déu de Pompeia. Diagonal 450. Barcelona.

Divendres 13, Dissabte 14, Diumenge 15, Recés d’Advent a Vilobí d’Onyar, per la Gna. Rita Bashau. Convent de les Germanes Clarisses.

Reserves e informació : Tel 635 61 24 31 i per e-mail al ofscatalunya@outlook.es

Redacció: O.F.S. Provincial, Diagonal 450, 08006 - Barcelona, Tel. 635 612 431.